

ИЗМАМЕННИЯТЪ ТЪРГОВЕЦЪ

Презъ 1872 година, на малка Коледа, едъръ снѣгъ валѣше и затрупваше замръзналата земя. Крушитѣ по ловечкия пѣтъ кършѣха бѣли клони, навеждаха се до земята и притихваха. Остъръ вѣтъръ препускаше презъ голото поле и свирѣше. Всичко се бѣше прибрало отъ къра, само единъ човѣкъ вървѣше къмъ Хармането. Тоя пѣтникъ бѣше апостолътъ Левски.

Като навлѣзе въ града, той се спрѣ да си завърже царвула, но съ ужасъ видѣ, че турска полиция върви по стѣпките му. Страшниятъ Али Чаушъ Помака, съ пушка и два пищева съ кокалени дрѣжки въ пояса, го стрелкаше съ своитѣ зли очи.

Нѣмаше време за мислене. Веднага въ главата на апостола блесна една хитрина.

Въ Ловечъ той имаше довѣренъ ятакъ, богатъ и добъръ човѣкъ. Левски побърза да се намѣкне въ двора му. Клопна вратата тежко и на нѣколко скока се намѣри въ хамбара. Тукъ завари стопанина. Но тъкмо да отвори уста, и Али Чаушъ се изправи на прага.

Сега вече всѣка минута бѣше опасна. Левски смигна на стария човѣкъ, че е падналъ въ клопката. Но чорбаджи Якимъ сякашъ го не

разбра. Той направи дълбоко темане върху напластеният предъ него кожи и кимна съ ржка на турчина, че има нѣщо да му каже на ухото.

Али Чаушъ се прилепи до него.

— Слушай, — пришепна му хитриятъ човѣкъ, — ще падне добра печалба! На този зеленъ търговецъ кожи продавамъ! Дава добра цена! Помагай — ще има черпене.

После дигна глава и погледна

Левски, който стоеше настрана съ скръстени ржце и очитѣ му бѣгаха по ярешкитѣ кожи.

— Е, ще вземешъ ли кожата?